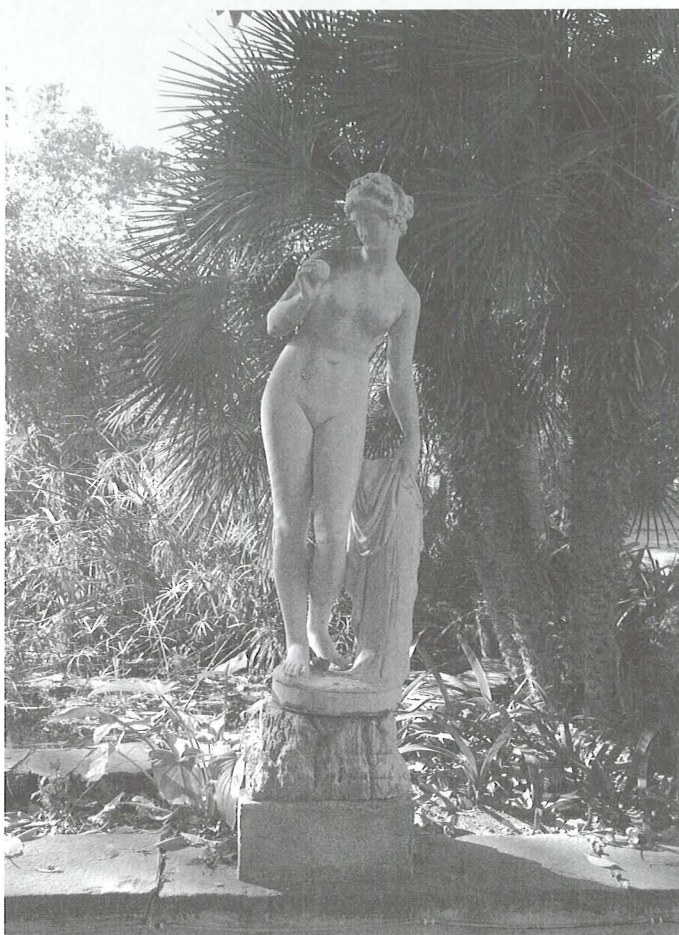

PLAÇA MAJOR

ANY X. Núm 29

revista de cultura i festa . federació colles de castelló . tardor 2005

Jardí de tardor

Foto: Juan Serra

TARDOR

Ha arribat en un tres i no res. Ens ha enxampat i encara no hem pogut guardar els banyadors, ni els xancles ni els para-sols. No ha plogut encara, però els entesos diuen que plourà. Algú ha arribat a plantejar en secret que es convoque una processó amb caràcter extraordinari per demanar que ploja, altrament dit una rogativa antisequera que refresque els temps eixuts que patim. D'altres diuen que encara ha de ploure a gots i barrals.

Ha arribat la tardor. Això almenys és el que et sotja si et prens la molèstia de fer un tomb pel terme. Les alqueries romanen abandonades, i l'herbam creix a la babalà i tot ho amaga; a vora platja, les finestres i les portes dels apartaments es veuen tancades, ara el passeig resta solitari, somort. La llum és més pàl·lida. Les cases fan olor a colònia *Nenuco* i a goma d'esborrar i ja s'ou la cridòria dels xiquets quan surten de l'escola. A la ciutat, asfalt i ciment. A Castelló comença a fer airet fresquet. Alguna fulla cau. Això sol passar quan s'acaba l'estiu.

Amb l'arribada de la tardor comença un nou períple fester per a la Federació de Colles. S'inicia la vida festera a la ciutat que ha romangut callada sota la canícula, i amb això comencen les reunions al Centre Municipal de Cultura; les entrevistes, els contactes ací i allà. Es basteixen projectes nous, il·lusions renovades i, a l'horitzó una altra Magdalena.

Però, sempre que comença el curs, cal entrar-hi amb noves forces, cal ficar a punt els motors i cal pensar també en la renovació. L'aire ha d'anar entrant a poc a poc, perquè neteje de fullaraca, les fulles marcides que ens ha deixat l'arribada d'aquesta impetuosa tardor.

SUMARI

- 2 **Poema:** A les víctimes de la violència
- 3 **Opinió:** *Que veinte años no es nada*
- 5 **Opinió:** Ondara 2005
- 7 **Notícies**
- 8 **Xafardecolles**
- 9 **Entrevista:** Fabio Jiménez, campaner major
- 11 **Uns altres pobles:** Praga (II). Passejant la ciutat
- 14 **Notes de viatge:** Principi de carta
- 17 **Postals:** Portes i portals
- 19 **Informació:** Cartell del Curs de Dolçaina
- 20 **Informació:** Assemblea de Colles

POESIA

A les víctimes de la violència...

Qui no ha clucat mai l'ull al sol
durant la posta?
Qui s'està de treure els ulls
al cometa quan esclata?
Qui no para l'oïda
a una campana quan sona?
Qui no ha escoltat la campana
quan la música el duu fora del món?
Ningú no és una illa solitària,
cada ésser humà és un tros del continent,
una part del tot,
si la mar arrabassa un terròs,
tota Europa resta disminuïda,
fóra igual com si s'enduguera la casa
dels teus amics o la teua;
la mort de qualsevol ésser humà em disminueix,
perquè sóc part integrant de la humanitat.
És per això que no envies ningú a preguntar
per qui toquen les campanes;
toquen per tu.

John Donne

Poema extret del llibre
Devocions per a ocasions emergents (1624)

PLAÇA MAJOR

ANY X. Núm 29 revista de cultura i festa · federació colles de castelló · tardor 2005

Revista quadrimestral
Tardor de 2005
Any X, número 29
Castelló de la Plana (la Plana Alta)
Tiratge de 300 exemplars

President Vicente de Juan Martínez
Director Joan Bta. Campos i Cruaïnes
Consell de redacció

Manuel Carceller Safont Antoni Royo Pérez
Joan Josep Trilles Font Sònia Sanz i Alegre

Dibuixos

Luis Vellón, Neus Cruaïnes, José Alonso

Idea de portada, Xipell

Edita

Federació Colles de Castelló

Imprimeix

Graphic Group, S.A. - Pol. Ind. Els Xiprers, 12 - Castelló
Dip. Leg. CS-80-96
ISSN 1695-5471

Presentació d'originals

Centre Municipal de Cultura, carrer d'Antoni Maura, núm 4
12001 Castelló
e-mail: campe_joan@hotmail.com

Nota

"Plaça Major" no es fa responsable de l'opinió dels seus col·laboradors
en els treballs publicats, ni s'hi identifica necessàriament

Monument a les víctimes de la violència al parc de
Ribalta (Castelló de la Plana)

Foto: Arxiu J. Campos

Amb el suport de la

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

OPINIÓ

"Que veinte años no es nada" (Perdó, només en són deu)

Brançal

A l'hora d'escriure aquestes línies ja es planteja el primer problema: Com titularé l'article: "Ara fa deu anys"? El cas és que aquest títol ja està "pillat" (revista "Plaça Major núm. 25, i jo sense assabentar-me). El tema és que l'Escola Municipal de Dolçaina i Tabal de Castelló ha fet deu anys d'existència i clar, com a Director Tècnic? de l'Escola, em toca escriure alguna cosa. Aquestes lletres ja no eixiran editades a la revista Plaça Major de la Federació de Colles de Castelló en el seu especial de primavera 2005 "10 anys d'escola 1994-2004" perquè pareix ser un poc paradoxal i estrany que una revista que dedica el seu darrer número a l'Escola Municipal de Dolçaina, no faci referència en cap pàgina als seus mestres ni al seu director. En qual-sevol cas, aquesta actitud és irrespectuosa vers els que hem treballat durament per portar l'escola d'una manera digna, però pareix ser que a la revista Plaça Major açò se li ha passat "sense voler".

Abans

L'Escola Municipal de Dolçaina i Tabal de Castelló (EMDITCS) naix d'una proposta de la colla de Dolçainers i Tabaleters El Fadrí i de les Colles Festeres de Castelló per tal d'abastir de dolçainers i tabaleters les seves agrupacions. Així la idea d'ensenyament més o menys reglat, pedagògic amb disciplina i de classes indi-

viduals no existeix, perquè la filosofia i els objectius de l'Escola en aquells temps no eren eixos.

Malgrat les dificultats l'any 1999 l'escola comença a realitzar alguns canvis en el professorat i aquests mestres comencen a treballar en una altra línia. Es donen classes de solfeig i els alumnes toquen per primera vegada en solitari davant d'una partitura i un faristol, alguns alumnes i també alguns mestres no eren massa partidaris d'aquest sistema i malgrat algunes protestes l'escola va continuar per eixa línia de treball. Darrere i poc a poc anaven quedant aquelles fulles on xifraven les cançons en forma de lletres i no de notes:

RAMONET Re re sol, si la si sol, etc.

Xano, xano l'Escola va fent camí i l'any 2001 es produeix un altre canvi en la metodologia i es fa un intent d'implantar un pla d'estudis inspirat en el de Xavier Richart. Les dificultats són moltes, la massificació de les

classes, la formació dels mestres i la falta de locals adients fan que només es puga apropar-se al pla d'estudis d'una manera precària i sense objectius massa clars per a mestres i alumnes.

Passa el temps i comencen a sortir Escoles de dolçaina per tot arreu i clar, l'EMDITCS d'alguna manera es veu afectada en el nombre d'alumnes, però encara les classes estan massificades i el pla d'estudis no es pot tirar avant com volíem.

Paco Magnieto, director de la EMDITCS

OPINIÓ

Els mestres (alguns) van reciclant-se i acudint a classes impartides per professors de destacada solvència, Xavier Richart, Pep Juste, etc. i això també afecta a la manera de fer classes i al nivell que segueix augmentant fins arribar als nostres dies.

Ara

En l'actualitat l'EMDITCS pot fer un balanç positiu de les persones que han après en aquesta escola la dolçaina i el tabal. La majoria de dolçainers i tabaleters que campen per la ciutat de Castelló han estat en l'EMDITCS i han nodrit de gent jove, i no tant jove, les seves Colles. Els problemes de base, si més no, continuen: la massificació, la falta de material, el professorat mal retribuït i tard, els locals adients, etc.

Paco actuant

A més, ens tracten com a Colla de Dolçainers i no com a Escola. Això és que hem d'acudir als actes que algú de l'ajuntament o qualsevol persona o col·lectiu amb influència demane. L'Escola és un lloc de treball i ensenyament i les seves eixides al carrer es deuen d'interpretar com a pràctiques de conjunt i formen part de les activitats pedagògiques necessàries per al desenvolupament dels alumnes a l'hora d'enfrontar-se amb el públic, de cap manera ha d'estar a les ordres de ningú amb ganes de guanyar protagonisme i les eixides que facen els alumnes, les han de fer només aquells alumnes preparats i amb el consentiment del director i dels mestres que han d'acompanyar-los per a aconseguir l'èxit de l'activitat.

Després

Hi ha un després? Esperem que sí i que, en qualsevol cas, l'EMDITCS continue la seva tasca d'ensenyament en les millors condicions possibles per a facilitar la continuïtat per la qual es va dissenyar i crear l'Escola encara que els objectius ara siguin més ambiciosos amb relació als estudis i el nivell.

Com afectarà l'entrada de la dolçaina als conservatoris? En principi s'ha que diferenciar als alumnes que

vulguen fer estudis oficials de dolçaina. Per a ells tindran un lloc adient per a la seva activitat i unes característiques diferents del que l'EMDITCS els ha pogut o pugue oferir i ofertar.

Però aquells alumnes que, per les seves particularitats, no vulguen estar "oficialitzats", sempre tindran un lloc d'estudis a l'EMDITCS i esperem que cada vegada les

coses i els problemes abans comentats estiguen superats.

Comiat

Només em queda donar les gràcies a la Federació de Colles de Castelló i a tots els alumnes i els mestres que han passat per l'EMDITCS i que durant els últims anys han donat suport als projectes presentats, perquè l'EMDITCS continuarà endavant i poc a poc anara agafant-se al carro de les altres Escoles de dolçaina del País Valencià per a situar-nos al mateix nivell. Tot arribarà, de segur que amb il·lusió i treball ho aconseguirem. GRÀCIES de tot cor.

OPINIÓ

ONDARA

VIIÉ APLEC DE LA FEDERACIÓ VALENCIANA DE DOLÇAINERS I TABALETERS

El dia 10 de Setembre de 2005 se celebrà a Ondara el VII Aplec de la Federació Valenciana de Dolçainers i Tabaleters, aprofitant que es complia el X Aniversari de la celebració del Festacarrer d'aquesta localitat i el IV de la Fira de Luthiers. Els organitzadors van ser la Colla de dolçaines i tabals d'Ondara i l'Associació Cultural OCELL d'aquesta localitat.

A les 17:00 hores començaven les cercaviles per diferents itineraris, acabant totes a la plaça de bous.

A l'exterior de la plaça de bous se celebrarà la quarta Fira de Luthiers en la que alguns artesans ens van mostrar els instruments i accessoris que ells fabriquen.

A les 19:00 hores tenia lloc el concert de totes les Colles participants a l'entaulat que estava preparat a l'arena de la plaça de bous. Els grups van ser:

LA XAFIGÀ de Muro, LA COLLA d'Ontinyent, ELS ARREPLEGATS de Xixona, DOLÇAINERS D'ALGEMESÍ I DOLÇAINERS DE LA RIBERA,

RUDIMENTÀRIA I PANDORGA d'Onil, EL BARXELL, LA DEGOLLA I EL REBUIG d'Alcoi, XALOC de Castelló de la Plana, EL FREU de Santa Pola, LA TARANINA d'Agost, EL SENILL de Torreblanca,

SANT ANTONI d'Alacant, EL TERRÒS de Petrer, LA MORRALLA DE L'OLLERIA, L'EMBOLIC de Benetússer, LA CLANDESTINA de Pego, LA CANYA d'Alacant i la COLLA D'ONDARA

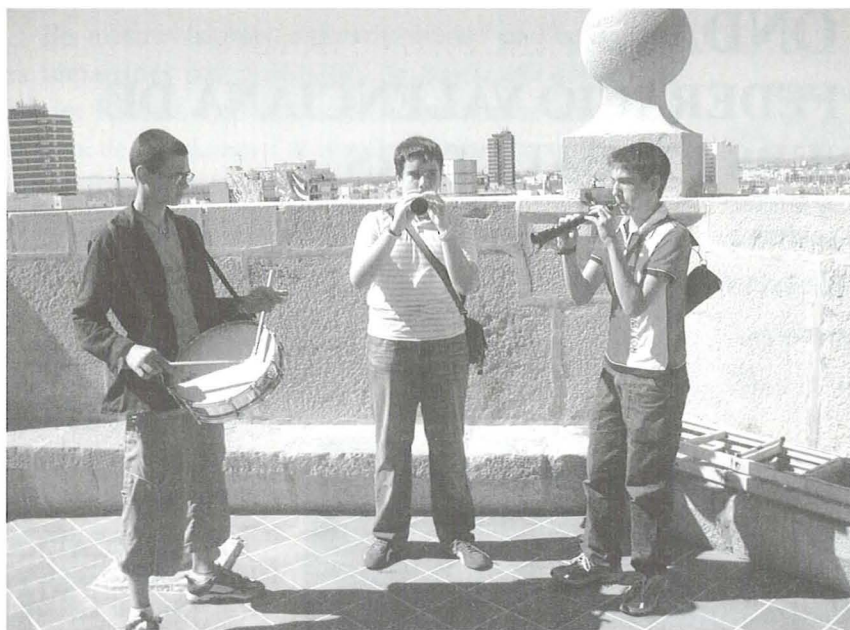
Moment de la desfílada de la Colla Xaloc a Ondara

Quan van començar a tocar les primeres Colles, ens vam donar compte de l'alt nivell que hi ha en algunes d'elles,

però també que les agrupacions més modestes van ser les que més recolzades van estar per part de tots, sobre tot perquè la seua música, més que de concert, era de festa.

Nosaltres, a l'hora de triar la cançó en la que anàvem a participar, ens vam plantejar que fora alguna peça que representés a la nostra música, ja que la gran majoria de les peces que s'estan tocant, a nivell de concert, estan fetes per autors de València o Alacant. Així vam decidir interpretar el nostre estimat "Rotllo i Canya", i no vam

OPINIÓ

La FVDIT s'esdevé la veritable pedrera d'aquests dos instruments

quedar gens malament.

Quan totes les Colles van acabar de tocar, el President de la Federació Valenciana de Dolçainers i Tabaleters, Paco Vicedo, ens va demanar que animàrem a totes les Colles de dolçainers i tabaleters a federar-se. I això és el que vull fer des d'aquestes línies, ja que gràcies al treball de la Federació està a punt d'aconseguir-se que la dolçaina entre als Conservatoris; i només si estem tots units podem compartir experiències i lluitar pel que necessitem.

En aquest acte també es van repartir els diplomes a aquells dolçainers que s'han presentat als exàmens de Grau Mitjà i Grau Superior de la Federació i que han aprovat. Són aquests dolçainers els que la Federació proposarà, perquè comencen a impartir l'assignatura de dolçaina als conservatoris.

Per a acabar l'Aplec vam tocar tots junts la marxa mora "Als Amics" i després, de forma espontània van anar sorgint altres cançons que també vam tocar tots.

Que bé van sonar eixos "Maulets" tocats per quasi tres-cents dolçainers i tabaleters.

A l'exterior ens esperava el X FESTACARRER.

Després de sopar, una mostra de foc al carrer a càrrec de la "Mulafera".

A continuació una dansa popular amb una gran quantitat de parelles.

I després l'actuació de tres grups de música per a ballar fins a avançades hores de la matinada. Saüc, Sacsejat Folk i Sonadors de la Guaita.

Si tu, que estàs llegint aquestes línies vas estar el dia 10 de setembre a Ondara, que aquestes te valguen per a recordar les vivències d'aquell dia. I si no vas tindre la sort d'estar, espere que pugues fer-te una idea del que allí es va coure.

Jo ho resumiria en: Convivència, Intercanvi d'Experiències, Ganes de Festa i Suport a totes les iniciatives encaminades a fomentar les nostres costums i el nostre patrimoni cultural. I també recolzament al FESTACARRER, que enguany ha estat ben a punt de desaparèixer.

Per a acabar, només comentar que la propera trobada serà al 2006 a Torreblanca. A veure si allí les colles de Castelló recolzem als amics del SENILL.

José Manuel Milián Meseguer

Membre de la Colla de dolçainers i tabaleters

XALOC

NOTÍCIES

VI PREMI DE NARRATIVA JOSEP PASCUAL I TIRADO

Ja s'han publicat les bases —les podeu consultar a la pàg. 21 d'aquest núm de tardor— de la convocatòria del VI Premi de Narrativa Breu Josep Pascual i Tirado. Com en edicions anteriors, el Premi el convoca la Federació de Colles de Castelló, juntament amb la llibreria Babel i compta amb el patrocini de la Diputació de Castelló. L'obra guardonada serà publicada en la col·lecció *Lletra Llarga* de l'editorial Brosquil Edicions. La dotació econòmica és de 2000 euros i el termini de presentació d'original finalitza el dia 8 de setembre de 2005. Animeu-vos a participar-hi!

Joan-Bta. Campos

COMENÇAMENT DEL CURS 2005/06 DE DOLÇAINA I TABAL

Un any més la Federació de Colles de Castelló, a través de l'Escola Municipal de Dolçaina i Tabal de Castelló organitza una nova edició del Curs de Dolçaina i Tabal. El curs està patrocinat en part per l'Excm. Ajuntament de Castelló i compta amb el suport de l'Institut Valencià de la Música.

Les classes s'impartiran en horari de dilluns i dijous de 20:00 hores a 21:30 hores a les aules del Col·legi Públic Serrano Suñer de Castelló. El curs està previst que comence el pròxim dilluns 3 d'octubre i finalitzarà el dilluns, 29 de maig de 2006.

Per tal d'inscriure's cal pagar la taxa de matrícula de 70 euros a l'oficina del Banc BSCH de l'avenguda Rei en Jaume de Castelló.

Per a qualsevol informació demaneu al núm de telèfon 656342752 o mitjançant el E-mail : fedecas@ono.com

Joan-Bta. Campos

VINT-I-CINC ANYS DE LA COLLA POLSEGUERA

Els de La Polseguera contents com unes Pasques

La Colla Polseguera, un dels col·lectius emblemàtics de la festa a Castelló compleix anys. Els membres de la colla estan molt contents. Ara fa uns dies que acaben de complir el seu vint-i-cinc aniversari com a colla; una circumstància ben significativa per a celebrar-ho com cal. Des de *Plaça Major*, rebeu la nostra més cordial enhorabona. Llarga vida, companys!

Joan-Bta. Campos

**AQUESTA REVISTA COMPTA
AMB LA COL·LABORACIÓ DE L'EXCMA.
DIPUTACIÓ PROVINCIAL DE CASTELLÓ**

XAFARDECOLLES

Els dimonis amenitzaren la revetlla de Sant Joan

Agraïm molt, al **Senyor Alcalde i la Junta de Festes**, la deferència que ha tingut d'avaluar tots plegats les passades festes. Creiem que aquest és el camí.

Encara està ben present el record dels actes del **10é aniversari de l'Escola Municipal de Dolçaina i Tabal**, la sessió d'Antoni de l'Asunción i el concert de Dolç Tab Jazz Projecte agradaren molt.

Parlant de l'**Escola**, enguany el **Conveni amb l'ajuntament** s'ha signat més tard que mai, clar està que ha hagut canvi d'Alcalde, però cal polir aquestes qüestions econòmiques.

I vingué la **Nit de Sant Joan**, ni el mal oratge, ni les obres del **Parc Litoral** ens feren perdre la màgia d'aquesta nit, fórem pocs, però ens ho passarem molt bé. Al 2006 la farem més grossa.

I va i es crea la polèmica, **Maria López López** es triada Reina de les Festes de la Magdalena 2006, per molts aspectes, sobretot per la seua vinculació al món de la festa, nosaltres estem d'acord. Son pare, Jesús López ha agafat una excedència en el càrrec per a fer de pare, cosa que molts de nosaltres, no som capaços de fer. Ens consta que Jesús seguirà lluitant, en segon pla, pel bé de les nostres festes, el nou president, **Ximo Gil** agafarà el seu testimoni. Enhorabona als companys de la **Gaiata 15** i a la **Colla "Botifarra"**, i a la seua família.

Parlant de la **Gaiata 15 "Sequiol"**, acaben de celebrar el seu 25é aniversari amb un logotip nou. Tenim molt clar que hem d'evolucionar i aquest grapat de gent ens demostra dia a dia, que entre tots ho podem assolir. Feliç celebració.

I si parlem de celebracions, cal dir que el membre de la Junta Directiva, **Miguel Molina de la Colla "Corbella"** ha passat a

formar part del club dels casats. També ho han fet **Verònica i Alejandro de la Colla "Xarancaina"**.

La **Colla "Xaloc"** també estan d'enhonorabona, **Helena i Sergi** han tingut un fill, de ben segur que aviat s'acostumarà al so de la dolçaina i del tabal, i també al dels trabucs. Per cert, aquests trabucs ja són famosos per totes les nostres comarques, fins i tot fora del País.

Cal dir, que des de l'**EMDIT**, es treballarà per fer possible, al menys una vegada a l'any, un **concert de dolçaina i tabal a dalt del Campanar de la Vila**, la gent de "Xaloc" estan per la feina.

Seguint amb dolçaina, va endavant el **monument a la dolçaina i el tabal**, creiem que serà una realitat l'any vinent. També ens ha contat un *pardalet*, que a l'abril del 2006, la **Colla de Dolçainers i Tabaleters de Castelló** pensa fer-la ben grossa per celebrar el seu 25 aniversari.

La **Colla "Botifarra"** ha començat ja el campionat de futbol sala, amb dotze equips inscrits.

Ens conta la **Colla "El Mitget"** que al premi de narrativa breu "**Josep Pascual Tirado**" s'han presentat onze reculls de contes de gran qualitat.

Aviat començarà un nou curs, hi haurà noves propostes i esperem més col·laboració i a veure que s'anima a formar part de la **Junta Directiva**.

Al novembre entraran **noves colles** a la nostra Federació, la qual cosa vol dir que ens trobem en un bon estat de salut?

Juanjo Trilles

La Colla de Dolçainers i Tabaleters de Castelló farà 25 anys

ENTREVISTA

Fabio Jiménez Carsi Campaner oficial de Castelló

Què fa un home com tu a Castelló?

- Home, jo vaig néixer a Castelló ara fa 31 anys i des de fa 10 anys, me n'ocupe del *Campanar de la Vila* i les seves campanes.

Llavors, com et ve aquesta vocació?

- La vocació em ve per part de la meua dona, sí, així és, ja que quan jo tenia 17 anys, eixíem junts, llavors son pare, el meu sogre, Eduardo Ramírez, era el campaner en actiu, campaner que va arribar a viure en el mateix campanar amb la seua família. Aleshores vaig començar a ajudar-li quan va caure malalt. També vaig anar a València, al *Micalet* i començà a picar-me el cuquet fins el punt que aquí em tens com a campaner de Castelló.

Fabio Jiménez, campaner oficial de la vila i ravals de Castelló

Com has vist l'evolució de Castelló des que ets campaner?

- Abans es veia tot des del campanar, horta, mar i muntanya, però Castelló, com altres ciutats ha anat creixent en tots els sentits, en grandària, en població i en serveis, és el preu que tots hem tingut que pagar, un tribut força gran.

I açò de campaner oficial, de què ve?

- La nostra ciutat és una de les poques poblacions que compta amb un campaner municipal, cal dir, com tothom ben bé sap, que el nostre campanar és de propietat municipal, i així doncs el campaner és funcionari de l'ajuntament. Aleshores vaig tenir que guanyar unes oposicions, recorde que fórem quatre campaners els que ens presentarem. Entre les meues feines, també ajude en el negociat de cultura i a més de les visites guiades al

Fadri, també m'encarregue de les visites a les ermites del terme de Castelló.

Hem celebrat fa poc els 400 anys del nostre ben-volgut campanar, quina opinió et mereix la seua rehabilitació?

- No sóc un entès en la matèria, però des de la meua posició com a campaner, d'on he pogut seguir la seua restauració pas a pas, puc dir, segons l'experta opinió dels restauradors, que em mereix tota la meua credibilitat, que ha estat una feina ben feta, que donat el seu estat, ja li feia falta.

Fa poc, la gent del món de les colles visitarem el *Campanar de la Vila*, per a tots nosaltres fou una bona experiència, com veus la qüestió de les visites guiades? Guardes algun record o anècdota especial?

- Des de fa uns vuit anys es fan visites guiades al campanar, sobre tot amb grups. Des de l'any passat que es va celebrar el 400é aniversari de la seua construcció, les visites han augmentat, escoles i associacions de tot tipus s'han apropat a conèixer el campanar, fins i tot amb col·laboració amb la colla "*El Pixavi*", impulsors des de l'inici d'aquestes visites. Cal recordar que el dilluns de festes es fa la tradicional *Pujada al Fadri*. Ells també feren possible l'edició d'un llibret, perquè la gent pugua apreciar un poc millor el seu campanar. Per a mi és una gran satisfacció fer les visites guiades i més quan veus que gent de totes les edats puguen per primera vegada. Són moltes les anècdotes, però recorde a un grup de militars retirats de Madrid, eren seixanta, que a l'hora de pujar sols ho feren 5 o 6, la resta no passà de la primera estança.

 ENTREVISTA

Allà dalt tocaren dolçaines i tabals, que al mateix que els tocs de campanes que ens anuncien la festa, habitualment aquests instruments sempre acompanyen i obrin la festa. Com veus la possibilitat de fer concerts d'aquests instruments al sostre de la nostra vila?

- Seria una iniciativa força interessant, m'agradaria que es poguera fer, ja que seria ajuntar uns instruments musicals tan arrelats a les tradicions del nostre poble, com són la dolçaina i el tabalet, amb el símbol de la nostra ciutat, a més a més serviria, perquè la gent coneguere millor el campanar, n'oblidem que serveix de canal musical per a les campanes.

Però parla'ns un poc de les campanes. Quina campana et mereix més l'atenció i devoció?

- A pesar que durant aquests deu anys he tingut l'oportunitat de tocar i replicar les vuit campanes, des de la més menuda, la "Doloretas" de tant sols 60 quilos, fins a la més gran "Àngel", de gairebé dos tones de pes, la que més m'emociona tocar, és la campana "Maria" tot i que per una sèrie de circumstàncies, és la que menys toquem i la més difícil de fer-ho, tot i això, la seua sonoritat és especial.

Parlant de tocs de campanes, sabem que hi ha gent gran a Castelló que diu que gairebé s'han perdut molts tocs, i que no es fan com abans. Què en penses? Quins tocs es mantenen? Cal recuperar algun altre toc?

- Actualment els tocs es limiten molt, es conserven els de les principals festivitats, com els de les festes de la Mare de Déu del Lledó, per Setmana Santa, pel Corpus, per les festes de la Magdalena, pel Nadal, ... S'han recuperat altres com els de Sant Cristòfol en juliol i també els antics repics de les misses importants. Però cal dir que és

molt complicat que els tocs sonen igual que abans, ja que el que ens ha arribat és molt poc, hi ha poca documentació, i els campaners actuals tenim que innovar i adequar els tocs, tenim que viure el present. Per damunt de tot, l'estudi fet pels professors, Joan Andrés i Vicent Marçà, ens va servir de base, de punt de partida per a alguns tocs com són els de Lledó o els de la Setmana

Santa. Pel que respecta a la recuperació de tocs, estic obert a qualsevol suggeriment de la gent que els ha conegut, tractaríem de reproduir-los de nou.

Per acabar, també es fere un concert de campanes a càrrec del Gremi de Campaners del País Valencià, tot i que va ploure, crec sincerament que va ser un encert. Com trobes el futur en aquest aspecte?

- Fou molt bonic ja que vingueren de tot

arreu de la Comunitat, cadascú, sobre la marxa, ens oferí els tocs més característics del seu campanar, nosaltres tocarem uns tocs de missa i d'avís a campaners. Finalitzarem tocant tots els grups plegats un volteig final que fou espectacular. Em preguntaràs perquè tanta emoció, doncs senzillament, perquè tenim la sort de gaudir d'un campanar que es poden veure les campanes des de la plaça Major, com voltaven les campanes majors, això és el que més agrada a la gent. És un esdeveniment que m'agradaria que es repetirà amb més assiduitat. Hi hagué molt gent a la plaça, tot i que el mal oratge i la pluja ho feien complicat.

Nosaltres, des de la Federació Colles de Castelló intentarem que es facen realitat algunes d'aquestes propostes. Fabio, gràcies per tot.

- Gràcies a vosaltres, em teniu a la vostra disposició.

Juanjo Trilles

Fabio a la porta del Campanar, oficiant de guia

UNS ALTRES POBLES

Praga (II) Passejant la ciutat

*Quan un home és vell
sempre fa tard;
sols li queda envejar la gespa,
o els clotets que han deixat
els genolls d'una noia*

JAROSLAV SEIFERT

“Praga no et deixa mai. Almenys a nosaltres dos. Aquesta mareta té ungles. O bé has d'acostumar-te'n o bé has de calar-li foc des

de dos punts separats, des de Višehrad i des de Hradschin, només així ens seria possible defugir la seua atracció.” Això li escrivia Kafka, en una carta al seu amic Oskar Pollak, el 1902. I, això és exactament el que a mi em va passar en visitar-la.

Visitar Praga és un goig per als sentits. Hi ha una estranya química que encisa des del primer moment el visitant. I això, potser perquè diuen que Praga és una de les ciutats més belles d'Europa. No és una ciutat que tinga pretensions de verticalitat; no; tampoc no té amples avingudes vorejades d'arbres ni zones residencials sumptuoses. Praga és bella senzillament per tot allò que conserva de l'ahir. La bellesa d'aquesta ciutat rau en què ha tingut cura de preservar el seu caràcter ancestral. I amb això s'inclou també l'engrut o la sordidesa més soterrada. Una ciutat que ha sobreviscut els alquimistes medievals, una allau de dinasties, catàstrofes socials, la revolució russa, el setge del comunisme més ferotge i no sé quantes guerres sagnants no és una ciutat qualsevol. De seguida t'atrapa el seu magnetisme, la màgia, l'encanteri que atresora. Paga la pena de passejar la ciutat a primera hora del matí i contemplar els fils de boirina humida que

envolten en un nimbe de cotó en pèl els edificis punxeguts de la Ciutat Vella: les torres gòtiques de la catedral de Týn a la plaça major de la ciutat i la torre de l'edifici de l'Ajuntament que s'enlairen amenaçadores i semblen foradar un cel imprecís, de lapislàtzuli. També cal seguir el rastre que deixa la patina de molsa verda que cobreix d'antigor el perfil de la ciutat, des de les cúpules de l'església de Sant Nicolau a Malostranská fins al sostre del Teatre Nacional...

Molts visitants il·lustres han deixat la seua petjada a la ciutat. Hom diu que si Praga t'inxampa, després ja no t'hi abandonarà mai més. Praga és una ciutat literària i burgesa, contradictòria, que ha sobreviscut els rius de tinta que li han dedicat des d'antic els radis i els forasters: Des de Kafka, a Rilke, Apollinaire, Maiakovski, Meyrink, Seifert, una plèiade de lletraferits van fer parada a Praga..., als cafès Louvre, al Slàvia o al Cafè

Nacional corria l'absenta, i bullia la tinta i la vida.

A la vesprada del segon dia, en acabant de dinar ens vam decidir a fer un tomb pel Pont de Carles IV, que està situat als peus del Castell i comunica la Ciutat Vella amb la Ciutat Petita. Passejàvem sense pressa la màgia soterrada que amaga aquest passadís de pedra grandiloqüent, coronat per un estatuari d'un barroquisme exagerat que s'aixeca ingràvid sobre la grisor líquida del Moldava. Els

Catedral de Týn, a la plaça de la Ciutat Vella

UNS ALTRES POBLES

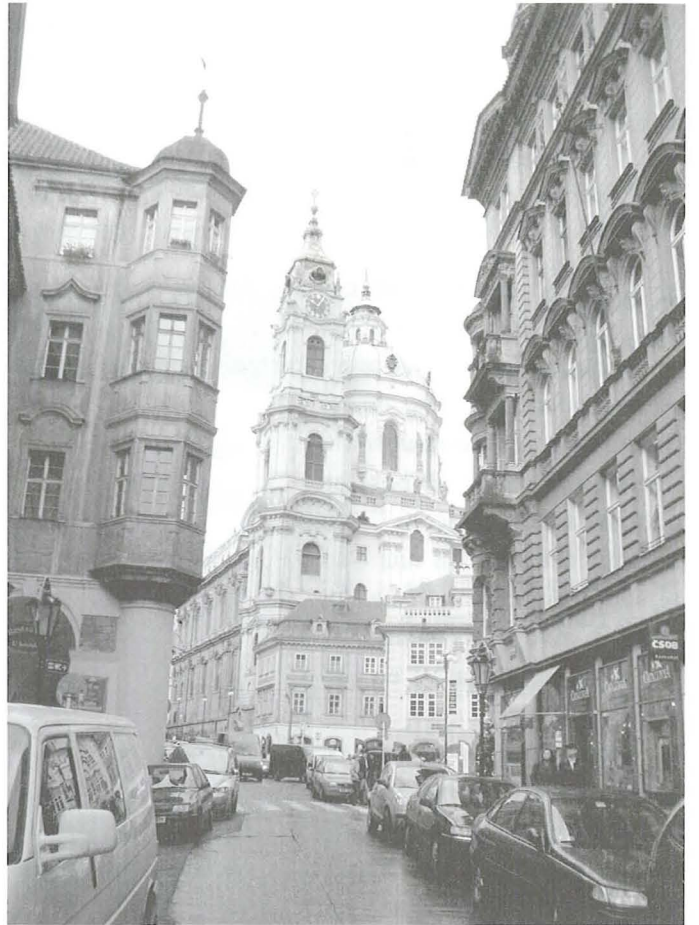
venedors de fotografies antigues miraven desvagats els pocs passejants que el transitaven a aquella hora del dia. Corrien mals temps per a la venda de postals —em vaig dir. El pont es trobava solitari, somort, per això el vam creuar amb un ritme precís per poder gaudir del passeig.

En travessar-lo, vam fer una parada a un bar, a la plaça Malostranská. Recorde que em vaig prendre un cafè tallat amb una llepadeta de crema de llet i un tros de Stradell amb el milfulles cruixent. El mos em va saber a glòria. Tants anys d'influència germànica havien servit, almenys per depurar l'art de la rebosteria! Va ser així, assegut davant el finestral, quan mirava el ritme vital de la plaça que em vaig adonar de la grandesa del viatge. Mentre escoltava el grinoleig frenètic del tramvia, ara els sorolls del trànsit o l'aldarull dels vianants vaig arribar a pensar que aquell no seria un mal lloc per a morir tranquil de plaer. Des d'allí podia resseguir sense esforç la llum captiva de la tarda i l'itinerari del joc d'ombres que queien sobre les façanes roges que delimitaven la plaça; un poc més amunt hom podia contemplar el vol d'un colomí que s'amagava en una escletxa sobre la cúpula verda de l'església de Sant Nicolau, i, si afuava l'oïda podia fins i tot imaginar-me el soroll de l'orgue barroc del temple que ara ressonava interpretant un concert de Palestrina o el Rèquiem de Mozart. El pur gaudi.

He de recordar el lector que jo havia vingut a Praga amb un llibre de Seifert a la motxilla; havia vingut a retrobar-me amb la ciutat que va traçar la vida i l'obra del poeta de Žižkov. Altrament dit: havia vingut a Praga per descobrir a través dels meus ulls la bellesa que s'amaga entre les fulles d'un llibre.

El jardí que jo buscava aquell matí no sol formar part de la ruta turística que s'oferta als visitants nouvinguts a Praga. Però, si el busques el pots trobar. El jardí de Petřín s'aixeca sobre un turó, a la riba dreta del Moldava. Recorde que vam entrar al recinte a través de la porta Strahov, entre les muralles. A la dreta vam deixar un monument escultòric erigit en memòria de la Fam i les Víctimes del Comunisme. El conjunt traspuava un patetisme esgarriós. Les figures de ferro s'anaven desfigurant a mesura que l'escultura guanyava en profunditat. I la carn de ferro s'anava tornat aire. La fam, la fam...

Vam entrar al jardí capficats, en silenci, i amb el mateix posat ens vam endinsar en el forest. De seguida

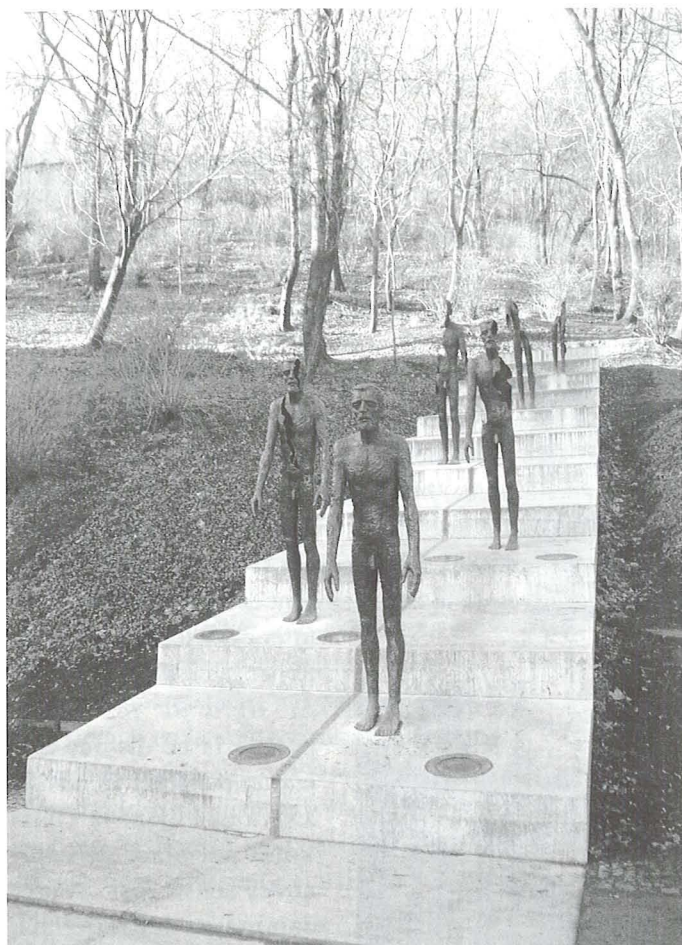

Església de Sant Nicolau a Malastranská

ens vam perdre entre els senders silenciosos, envoltats per la frondositat del bosc i la piuladissa dels ocells. La gespa estava esgrogueïda, grisa, semblava cansada pel llarg hivern i ningú no havia gosat de trepitjar-la des de feia temps. Després de caminar una bona estona vaig escoltar el seu cant per primera vegada. Ens vam asseure a un banc per gaudir el trinat d'un rossinyol. Teníem les teulades de la ciutat als nostres peus. Des d'allí hom podia sentir, si volia, el gemec d'una gralla que cridava una altra gralla, el lladruc llunyà d'un gos errabund, o el xisclar nerviós d'un coll verd que volava baix, abans de posar-se sobre la panxa argentada del riu. Però el matí era gris i els dies en què la primavera llança els seus dards de llum sobre la bellesa de la natura encara estaven lluny d'allí. Tan sols estàvem cansats, de plaer, tan sols.

Avui, sembla que ja ningú no se'n recorda de la decadència dels carrers. Al barri proletari de Žižkov, els obrers ja no porten les celles tacades de sutge. Els obrers

UNS ALTRES POBLES

Monument a les Víctimes del Comunisme (turó Petřín)

han desaparegut de la ciutat perquè les indústries se n'han anat als afores. Ara, a l'avinguda Seifert abunden les tendes i els comerços de roba de moda, els bars de copes, les *sex-shops*, les discoteques *after hours* i els locals d'ambient. Caminem pels carrers bruts i solitaris que ja ningú no gosa de trepitjar. Ja ningú no gosa transitar per aquests indrets, només els gats i els gossos vagabunds, un univers de gats i gossos s'esdevenen els amos del barri de Žižkov, els veritables guardians de l'antiga consciència de classe.

Al bell mig de l'avinguda, a la dreta, hi ha una plaça i en el centre de

la plaça hi ha un monument que representa una xemeneia i la imatge d'un home i una dona que l'abracen amb els seus braços poderosos. També hi ha un rètol escrit en txec, però em resulta impossible d'esbrinar què vol dir. Nostàlgia proletària?

No recorde en quina pàgina li havia llegit al poeta que els anys passen sense adonar-nos-en i que el temps, tard o d'hora, acaba per maltractar el cos. Sí, em fa l'efecte que de vegades el temps passa de pressa, com de puntetes per les nostres vides. D'altres vegades, quan sembla que vivim pitjor, quan tot ens rutlla malament, el temps no té pressa de passar. De tant en tant, però, ens hi dona una treva i sembla que ens deixa oblidar els mals moments, però ho fa esplaet, i encara més esplaet va curant les ferides. Les cicatrius que deixen els anys, aquestes no les esborra mai del tot.

Praga no et deixa mai. I si te'n vas, sempre et quedara el record dels clotets d'una jove, els genolls que acaricien l'herba. I això és l'única cosa que al capdavant paga la pena.

Joan-Bta. Campos i Cruaños
(text i fotos)

Vista de la ciutat des dels jardins de Petřín

 NOTES DE VIATGE

Principi de carta a Teresita

(la llibreria *Babalu Aye*)

Estimada Teresita:

Probablement no te'n recordaràs de mi. Passen tants dies per eixe carrer teu! Et diré que ens vam conèixer gener passat. Tot va ocórrer a mig dia. El sol era alt, i els raigs de llum s'insinuaven pels murs de les cases i començaven a dibuixar uns rodals brillants de claror sobre el gris argentat de l'asfalt. El carrer estava acabat d'arruixar. Jo venia de terrassa de *El Patio* de prendre'm un parell de *mojitos*. He de reconèixer que en aquell moment havia trobat a faltar la conversa amable amb el Sr. René. Feia dies que havíem iniciat una franca amistat de taula i alcohol al cor mateix de la ciutat i la seua absència d'aquell matí em va deixar una mica preocupat. Va ser quan m'estava empassant el primer glop, que de sobte em vaig quedar mirant la façana de la catedral. A dalt del temple, un obrer —o jardiner, segons com es mire— estava retallant uns matolls de brossa que creixien a dins d'unes gàrgoles de la façana. L'home m'estava fent patir. Es movia per les altures sense cap mesura

de seguretat. Per uns instants vaig arribar a pensar que potser anava a passar el pitjor. El meu pensament ja escoltava els xiulits de l'ambulància i l'aldarull de la colla de turistes que s'arraulien a mirar un cos semat envoltat d'un bassal quallat de sang. Ja n'escoltava les indicacions de la policia de barri: "*Cilculen pol favol, no hay más nada que vel! Cilculen pol favol!*" Tot va passar en un tres i no res, però. Volia anticipar-me, previndre la tragèdia i, per això vaig estar a punt d'alçar-me a dir-li alguna cosa a aquell aprenent de suïcida. Però, finalment, l'home s'ho va pensar millor: va ficar el cap pel forat d'una vidriera i se'n va escapolir de la meua vista. Em vaig acabar la copa i vaig

resseguir el meu camí.

Vaig tombar per un carreró lateral de la plaça de la Catedral. M'escabussava desvagat entre les ombres mig adormides encara del carrer Empedrado. Ara anava buscant la casa natalícia d'Alejo Carpentier, probablement la buscava perquè feia poc que havia llegit *La ciudad de las columnas*, però això no és del tot segur. Era cert que d'un temps ençà m'havia afeccionat al joc de resseguir les petjades d'uns altres escriptors. Allò m'era una tasca agradívola, una mena de joc innocent, furtiu, com ara resseguir els colors de la ciutat a través de la llum canviant del dia. En realitat, no

m'era del tot necessari de trobar la casa de l'autor de *El siglo de las luces*, perquè ja he dit que allò era un pur joc i jo, només anava passejant la ciutat Vella pel plaer de capir noves sensacions. Anava caminant sense esma, sense cap pressa ni rumb —en realitat, els meus viatges no seguien mai cap fil narratiu—. Després de fer unes gambades, els sorolls d'una música cridanera em convidaven a entrar a fer una copa a un garito. L'Havana convida a

Plaça de la catedral. Terrassa de *El Patio*, cap al mig dia.

beure, a ballar i a riure..., a viure. El local crec que encara se segueix dient *La Bodeguita del Medio*. És un bar de culte, una catedral per els mitòmans que es va fer famós, entre d'altres raons, pel costum etílic d'un parroquià il·lustre: el Sr. Hemingway. Des de la porta estant, dempeus, em vaig quedar mirant l'interior del local. Vaig estar a punt d'entrar-hi, però, finalment, no ho vaig fer; l'ambient de la barra no em va fer el pes.

A l'interior hi havia un home gras, amb cara de Hemingway recolzat a la barra que estava remoyent un *mojito* amb el dit; potser es tractava d'un mitòman d'Illinois o d'Idaho, un d'aquests nostàlgics que es veuen

NOTES DE VIATGE

pertot arreu i que surten de casa un parell de vegades a l'any per fer turisme necrològic. A casa seua, probablement no són ningú. Vull dir que, a tot estirar el seu mèrit ha estat quedar tercer en el concurs anual de *Hemingways* de Oak Park. Es deixen barba, fan créixer una panxa cervesera i així segueixen l'estela del gurú de la tribu. És així com es creuen hòmens de profit. Finalment, la cara de mal borràs d'una dona grassa que seia a un tamboret em va decidir a picar sola. Feia calor, altrament dit queia eixe sol caribenc irreverent i apegalós com la melassa que et taca i t'arrapa la pell. Jo buscava el no res entre les esquerdes dels murs de les cases, entre els feixos de llum i ombres del migdia; potser buscava les siluetes amagades dels segles, entre les columnes mossegades pel pas del temps i la desídia, o en la xafogor sorprenent d'una ciutat més antiga que una dona antiga. Caminava pel carrer Empedrado avall quan de sobte vaig ensopegar amb un basquet ple de llibres i vaig caure al terra. Encara no m'havia aixecat quan vaig sentir el teu nom a través de la cridadissa d'una veïna:

—*¡Teresita!, ¡Teresita! Baja, mi niña que se ha caído un señol.*

Vaig aixecar el cap. A dalt de la porta d'entrada hi havia un rètol escantellat i desllustrat, pintat a mà que deia: *Babalu Aye Librería.*

—*Pase, señol i refrésquese.*

El passadís, fosc i desllustrat estava atapeït de prestatgeries plenes de llibres. Sense cap mena de dubte havia fet la troballa del dia. Sí, allò era una llibreria de debò, una llibreria de vell a l'Havana Vella. Aviat, em vaig ficar a la feina. Vaig començar a buscar no sé què entre no sé quantes fulles esgrogueïdes d'aquells exemplars. No sé ben bé què buscava; potser buscava himnes marcits pel pas del temps, o noves sendes, cors distrets, fulles de llorer o l'olor d'uns pètals secs de crisantems, un bri d'alè... No ho sé cert.

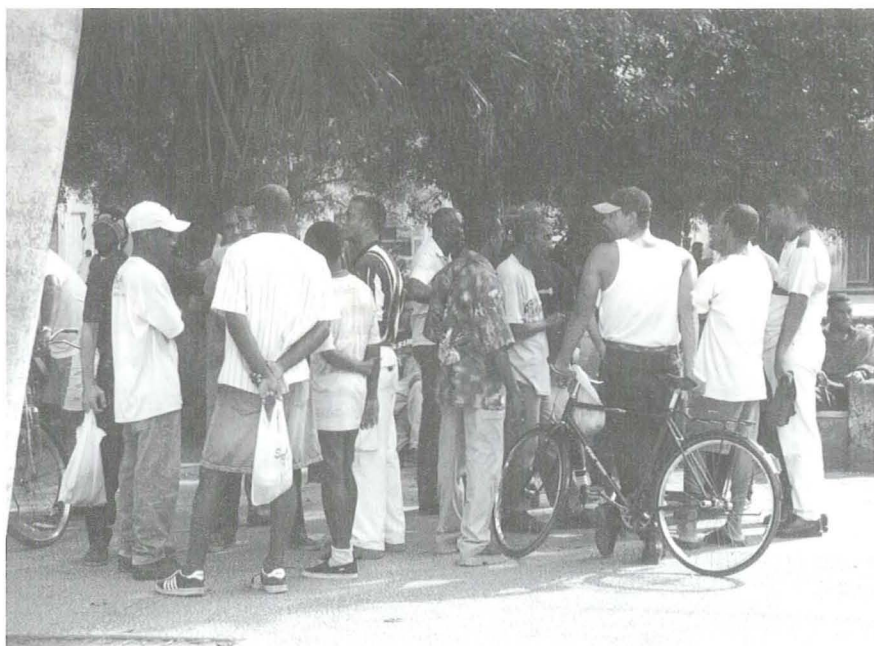

Somriure al mercat

No ho recorde bé, però probablement em vaig presentar com a escriptor o alguna cosa pareguda. Potser et vaig dir que escrivia poemes sobre la pluja i la mar o sobre les nits de lluna plena, sobre els plenilunis, els equinoccis i l'olor que fa l'aire en temps de verema. No ho recorde bé. Si que recorde, en canvi, que et vaig comprar uns llibres. El primer era un llibre del poeta camagüeyenc, Nicolas Guillén: *La paloma de vuelo popular*; un llibre que parla d'una coloma, que t'ensenya a somniar; era una primera edició de Losada, impresa a Buenos Aires, l'any 1958. Em vaig decidir a comprar-lo, perquè a la fulla núm. 73 hi havia un forat escavat —probablement per un insecte barroer— que traspassava un bon nombre de fulles fins arribar a la núm. 95, tot just a tocar amb el poema titulat *Sputnik 57*. El túnel era una obra d'enginyeria perfecta, d'una mestria impagable. Però, això és una altra història. El cardenal Spellman ja fa temps que va ser soterrat.

No vaig tindre temps a dir-t'ho. Ara, vull dir-t'ho, encara que tu no em pugues sentir, estimada Teresita. Vull dir-te que la mar dels teus ulls estava plena de colomes misatgeres amb els becs farcits de branquetes de menta i d'esperança. No sé si això t'ho vaig poder dir. No ho recorde, però és ben cert que ho vaig arribar a pensar. Tu anaves a fer volada.

 NOTES DE VIATGE

Platicando al jardí

Ai, l'Havana, l'Havana meua!
 No saps ben bé com t'estime.
 T'estime tant que fins i tot
 gosaria de cantar-te no un *son*,
 sinó el *son* més sincer.
 Ai, l'Havana, l'havaneta meua!
 Amb les teues dones negres,
 de malucs alts, les sines daurades
 de foc i mel, ben negres
 i el seu cel tot blau
 tan ras, d'ales i sal.
 Ai, l'Havana, l'havaneta meua!

Crec que vaig transcriure el poema
 directament dels teus llavis. Em va agradar
 tant, el sentiment humit que amaraven
 aquells versos! El teu cant, trist i fondo,
 m'era contagiós. Vaig parar l'oïda, s'hi
 escoltaven els sorolls del tam-tam, el dolor
 de les llargues travessies, un arrossegar de
 carenes, els cops de fuet, les suors i penes
 que em vas contar. Quants viatges han pas-
 sat ja, estimada Teresita!, quantes traves-
 sies entre els tels foscs dels teus cels!

No sé si te'n recordaràs de mi. Vaig
 passar fugaç i límit per aquell carrer; però

en l'encontre vaig trobar l'alè necessari per
 partir, per seguir corrents, rere el temps.
 Probablement, no te'n recordaràs de mi.
 Malgrat tot, jo encara recorde la teua ciu-
 tat i el teu semblant càlid i plàcid com una
 posta al Malecón i algunes coses més, com
 ara la suor exuberant que ensumen les
 llambordes del castell del Morro, o les
 vesprades de música i festa al Monserrate,
 prenent un *daiquirí suavecito* a l'hora
 tombant.

No sé què se n'haurà fet del senyor
 René García. Què déu se'l guard! Encara
 me l'imagino dibuixant des de la seua tala-
 lia de rodes les cares enrojolides de la colla
 dels turistes que cada tarda s'asseuen a la
 terrassa de El Patio a veure morir el dia.

M'imagino el color dels teus ulls que
 saben a sal i a sucre de canyamel, Teresita.
 Espere i desigte que la vida encara et siga
 propícia i, si malgrat tot se t'ha fet breu
 que t'haja estat intensa. Et recorde i no
 m'oblidi de tu.

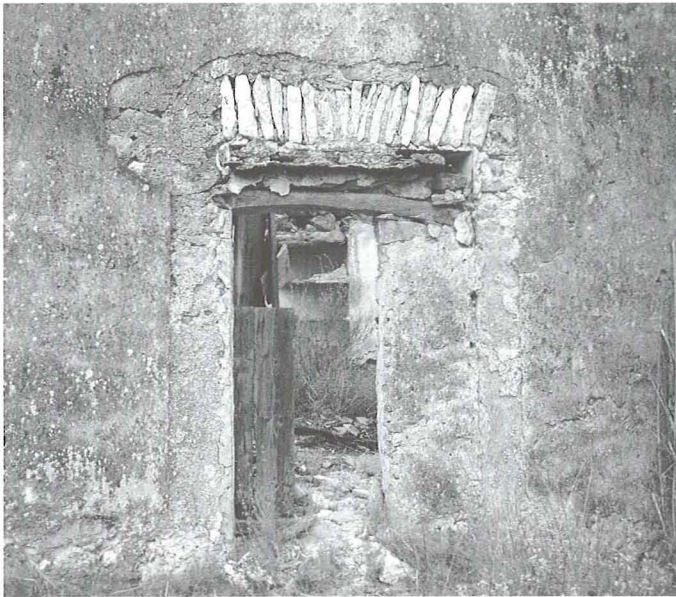
Joan-Bta. Campos Cruaños
 (fotos i text)

Taxistes esperant clients davant el Capitolio

POSTALS

Portes i portals (I)

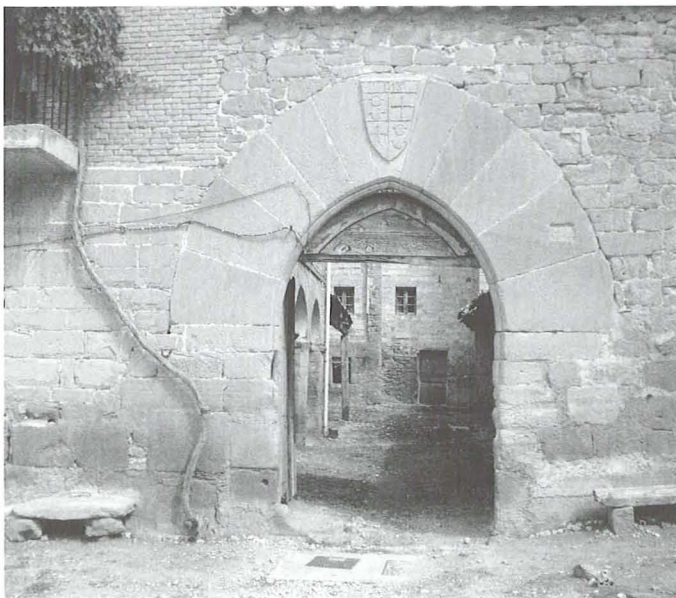
Mas de Penjamosques (La Serra d'En Galzeran)

Van collir el blat,
la civada i el temps,
el vent va deixar les
portes obertes

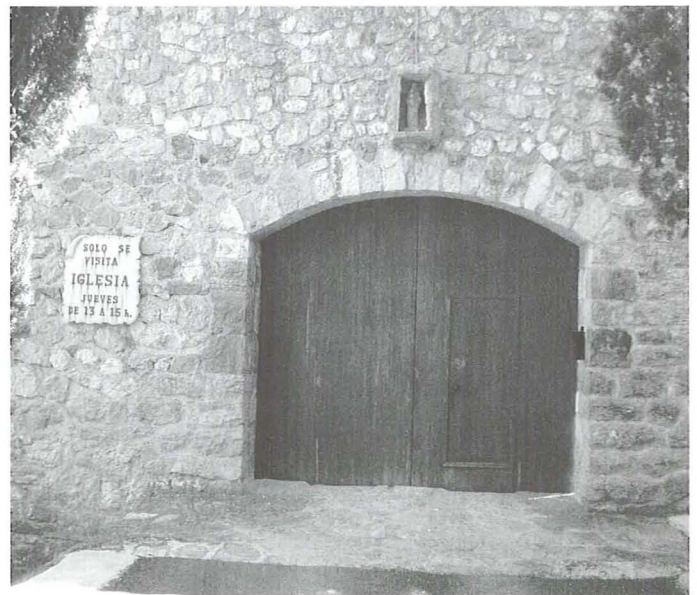
Los Arcos (Navarra)

Aigua freca per sadollar la set del caminant;
a poc a poc, el poble s'insinua entre els arcs
d'ombra acollidora

Òbanos (Navarra)

La bignonia no es va semar.
Però, sí la ira que degollà santa Felícia

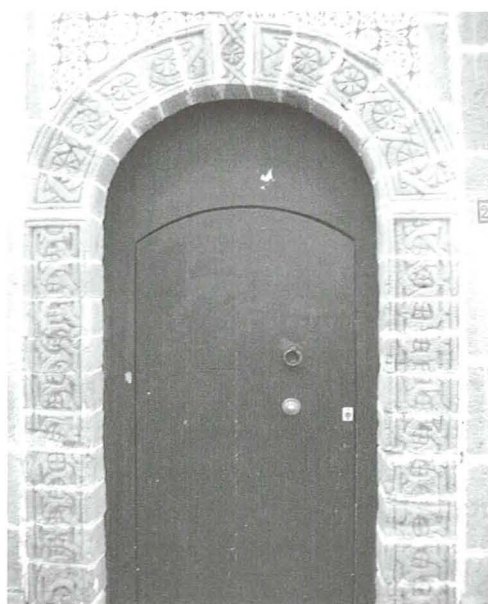

Església de Santa Maria de Benifassà (La Tinença de Benifassà)

Solo se visita IGLESIA
Jueves de 13 a 15 h

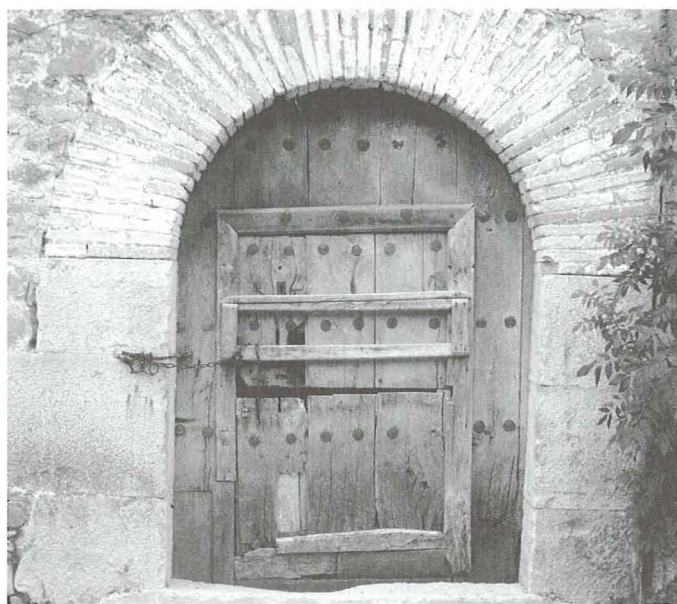
POSTALS

Portes i portals (II)

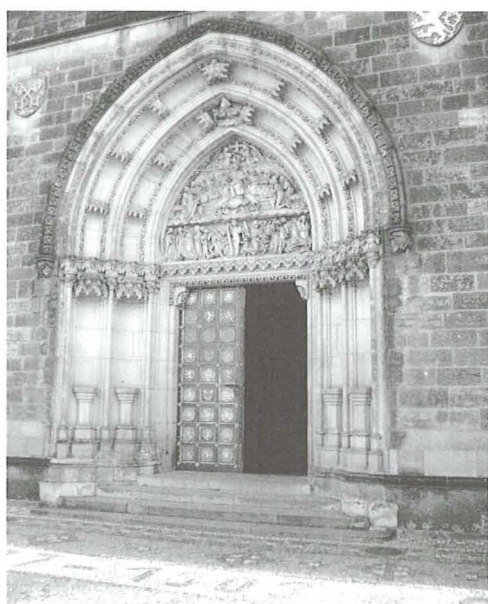
Essaouria (Marroc)

Algú va tancar la porta,
i encara no l'ha obert ningú

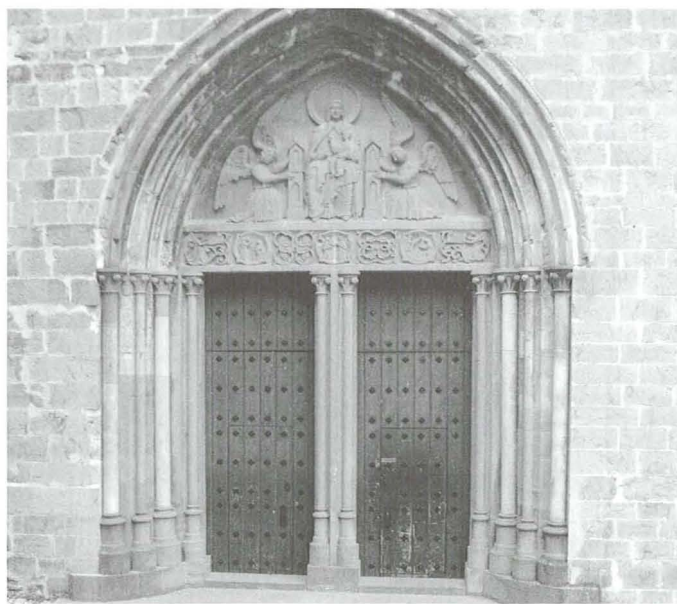
Arleta (Navarra)

De camí a Pamplona,
el caminant es troba totes les portes barrades,
amb forrellats de set claus i panys d'ortigues

Església de Sant Pau i Sant Pere (Praga)

Romàniques,
gòtiques, neogòtiques mirades.
Primer castell sobre la roca del Moldava

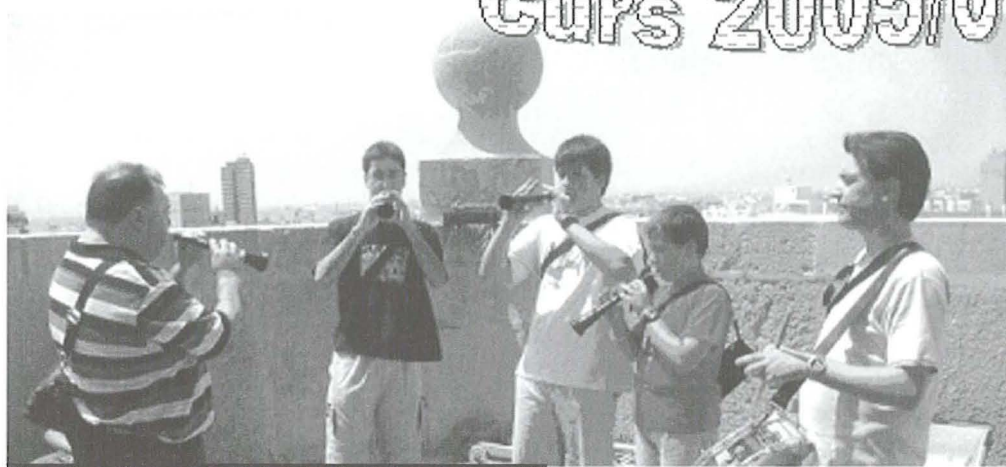

Església de Roncesvalles (Navarra)

El capellà acomiadava els pelegrins,
que anaven a encetar el camí.
El llarg camí de Sant Jaume

INFORMACIÓ

Curs 2005/06

Curs Organitzat per la Federació de Colles de Castelló

EXCM. AJUNTAMENT
DE CASTELLÓ DE LA PLANA

IVM

INSTITUT VALENCIÀ DE LA MÚSICA

Patrocinat per l'Excm. Ajuntament de Castelló

Dilluns i dijous de 20 a 21'30 hores
Col·legi Públic "Serrano Suñer"
Del dilluns 3 d'octubre de 2005
fins dilluns 29 de maig de 2006
Matrícula 70 € (Banc BSCH Rei En Jaume)

Més informació 656. 34 27 52

E-mail: fedecas@ono.com

[http:// federaciodecolles.com](http://federaciodecolles.com)

INFORMACIÓ

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA COLLES

Castelló, 13 de setembre de 2005

Apreciats companys:

Per la present vos convoquem a la propera Assemblea que tindrà lloc el dijous 29 de setembre de 2005, a les 21:30 en primera convocatòria i a les 22:00 h en segona, al Saló d'Actes del Centre Municipal de Cultura al carrer d'Antoni Maura, 4.

L'ordre del dia serà el següent:

1. Lectura i aprovació si cal de l'acta anterior.
2. Avaluació Nit de Sant Joan 2005.
3. Revista Plaça Major.
4. 6é premi narrativa breu "Josep Pascual Tirado".
5. Curs 2005/06 Escola Municipal de Dolçaina i Tabal.
6. Magdalena 2006. Qüestionaris.
7. Estat de comptes i pagament de quotes.
8. Preparació propera Assemblea General:
 - Relació de noves colles.
 - Renovació Junta Directiva.
 - Pass2006
9. Paraula oberta.

Esperant la vostra participació, aprofite l'avinentesa per saludar-vos.

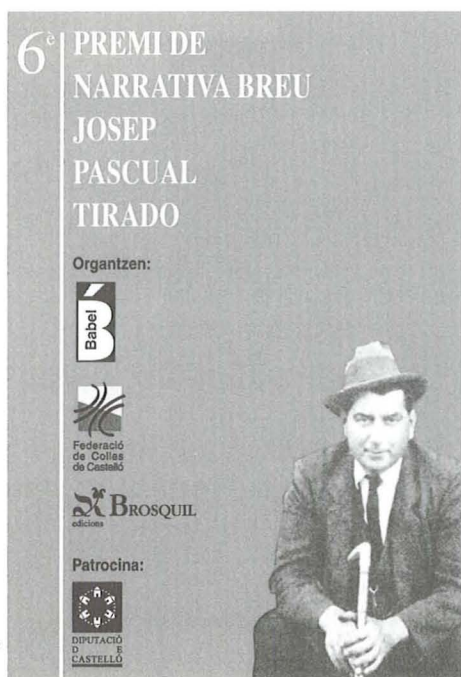
El Secretari, **Herme Martínez i Navalón**

VI PREMI DE NARRATIVA BREU-2005 Josep Pascual Tirado

BASES

- 1.- Les obres participants en aquest Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado hauran de ser originals, inèdits i escrites en valencià. El tema serà lliure.
- 2.- Els treballs hauran de presentar-se a doble espai i per una sola cara, per quadruplicat. L'organització no retornarà les còpies que seran destruïdes en passar 30 dies des del lliurament del premi.
- 3.- Els s'encapçalaran amb un lema, acompanyats d'una plica tancada. En la part exterior figurarà el lema i en l'interior el títol de l'obra, la identificació i l'adreça de l'autor o autora.
- 4.- El recull de narracions haurà de tindre una extensió mínima de setanta-cinc pàgines i màxima de cent trenta Din-A4.
- 5.- Cada autor hi podrà presentar els reculls de narracions que considere oportú.
- 6.- Els originals s'adreçaran a la **Llibreria Babel**, carrer Guitarrista Tàrrega, núm. 20, 12003 Castelló de la Plana, abans del 8 de setembre de 2005.
- 7.- L'import del premi serà de 2.000 euros, lliurat per la **Diputació de Castelló** i la publicació en la col·lecció **Lletra Llarga** de Brosquil Edicions.
- 8.- El jurat estarà format per Mercè Claramunt, Vicent Pallarès i Manel Alonso amb Joan Josep Trilles que actuarà com a secretari en nom de la **Federació Colles de Castelló** i Vicent Pascual com a president.
- 9.- El veredict del jurat es farà públic el 8 d'octubre de 2005 vespra de la Diada Nacional del País Valencià, i d'ell es facilitarà la informació oportuna. El lliurament es farà al voltant del 21 de novembre del 2005, aniversari de l'edició de la novel·la *Tirant lo Blanch* de Joanot Martorell.
- 10.- El fet de presentar-se al premi suposa l'acceptació d'aquestes bases.

Díptic del Premi

Col·labora

EXCM. AJUNTAMENT DE CASTELLÓ DE LA PLANA

Regidoria de Cultura